

ΘΕΜΑ Β

Έχεις αναλάβει να πάρεις συνέντευξη από μία κακοποιημένη γυναίκα, η οποία γλίτωσε την τελευταία στιγμή τη δολοφονία από τον πρώην σύντροφό της. Η συνέντευξη -οι ερωτήσεις από τον μαθητή και οι απαντήσεις από το «θύμα»- θα ενσωματωθεί στο επόμενο φύλλο της σχολικής εφημερίδας του Λυκείου σου. Αφού διάβασες και το μη λογοτεχνικό κείμενο που σου δόθηκε, παίρνοντας ιδέες για το συγκεκριμένο κοινωνικό πρόβλημα, αποφάσισες να την πραγματοποιήσεις. Να ολοκληρωθεί σε περίπου 300-350 λέξεις.

Μονάδες 30

Θέμα Β

[Η συνέντευξη περιέχει αυτοβιογραφικά στοιχεία οικείου μου προσώπου και μου την παραχώρησε χωρίς να διστάσει στιγμή παρόλο ότι το ζήτημα είναι λεπτό, λέγοντας μου:

«μακάρι να διαβαστεί από πολλούς άνδρες και μανάδες αγοριών». Τα λόγια της τα παραθέτω αυτούσια, προσπαθώντας ν' αποτυπώσω στο χαρτί με τη στίξη, αυτό που έβλεπα μπροστά μου κι όσα άκουσα.]

- Μαθήτρια: Τιμή μου που θα μού εμπιστευτείς τόσο προσωπικές σου στιγμές, Α/Γ (τα αρχικά του ονόματός της).
- Α/Γ: Από πού θες ν' αρχίσω; Έλεγα να σε πάω λίγα χρόνια πίσω...
- Μ: Πάμε...!
- Α/Γ: Έκανα μόνο κόρες, ο Θεός δεν μου έδωσε αγόρια. Γι' αυτό κι όσα λέω στα παιδιά μου, τα λέω και σε παιδιά που γνωρίζω, κυρίως στα αγόρια, αλλά επιμένω σ' αυτά κυρίως.
- Μ: Τι λέτε δηλαδή; Κάτι διαφορετικό σ' αυτά;
- Α/Γ: Η γυναίκα δεν πλάστηκε απ' το πλευρό του Αδάμ. Ήρθαν στην πλάση ταυτόχρονα, τους λέω, για να αγαπήσουν ο ένας τον άλλον. Δεν λείπει κανένα πλευρό του Αδάμ κι έτσι δεν πρέπει να 'ναι ποτέ θυμωμένος με την πρόφαση ότι τού το πήρε ο Εύα... Χμ... τώρα που το σκέφτομαι ίσως να θύμωσε ο Αδάμ τότε που τού έλειπε το πλευρό (γέλια).
- Μ: Αστειεύεστε, αλλά εγώ βλέπω πικρία...
- Α/Γ: Είναι οργίλος ο άνδρας από τη φύση του όταν νιώθει ανασφάλεια, ξέρεις. Και αν θεωρήσει ότι τού φταίει η γυναίκα για όσα του συμβαίνουν και δεν μπορεί να τα διαχειριστεί, έχει τη δύναμη, τα «μπράτσα» που λέμε

εμείς οι παλιές, να σε λιώσει κυριολεκτικά. Στ' αγόρια λέω: Τα μπράτσα να τα έχετε για να μας αγκαλιάζετε πολύ σφικτά, τα χέρια για να μας χαϊδεύετε τρυφερά και τη γλώσσα για να μας λέτε πόσο όμορφες είμαστε! Όχι για να μας μειώνετε, να μας βρίζετε, να μας κάνετε να νιώθουμε ένα μηδενικό... Εεε... κουβέντα με την κουβέντα, τί θυμάμαι τώρα!

- Μ: Πες μου! Αν αφορά τη ζωή σου, παρακολουθώ, καταγράφω, μαθαίνω... Πες μου.
- Α/Γ: Εκείνος ήταν πολύ όμορφος, αλήθεια. Κι εγώ ήμουν όμως. Κι αυτό ήταν το... λάθος μου.
- Μ: Λάθος; Δικό σου;
- Α/Γ: Ναι. Ζήλια. Μεγάλη, κύμα που μ' έπνιγε. Ξύλο. Φράσεις που με χαρακτήριζαν καιδεν με τιμούσαν. Δεν ήμουν αυτό που έλεγε, δεν έκανα αυτά που φανταζόταν... (δακρύζει)
- Μ: Θέλεις να διακόψουμε την κουβέντα μας; Αισθάνομαι ότι σου ξύπνησα εφιάλτες...
- Α/Γ: Δεν κοιμήθηκαν ποτέ για να τους ξυπνήσεις! Κοίταξε εδώ, το βλέπεις αυτό;
- Μ: ...
- Είναι από μαχαίρι, μάτωσα, δεν σταματούσε, τον παρακαλούσα να σταματήσει γιατί μας έβλεπε η κορούλα μας που ήταν μικρή τότε... «θα σε μισήσει» του φώναξα, «και σένα και όλους τους άνδρες, και θα το βρεις μπροστά σου ό,τι κάνεις».
- Μ: ...δεν σταμάτησε ούτε όταν είδε το παιδί;
- Α/Γ: Θύμωσε περισσότερο, γιατί, λέει, τον... πρόσβαλλα! Εγώ...! Μ' άρπαξε από τα μαλλιά, μ' έσυρε στις σκάλες και με άφησε να κατρακυλήσω απ' το πρώτο σκαλί κάτω. Χτύπησα στο κεφάλι, άσχημα θυμάμαι...
- Μ: Πήγατε τότε στην αστυνομία να το καταγγείλετε; Εσύ, οι δικοί σου, οι γείτονες;
- Α/Γ: Και τι μ' αυτό; Ερχόταν παρακαλώντας, κλαίγοντας, μετανιωμένος... Μετανιωμένος;! Όχι. Ερχόταν γιατί θα του τσαλάκωνα τον εγωισμό αν του έφευγα, αν τον παρατούσα πρώτη! Ξέρεις, κορίτσι μου, ποιο ήταν το χειρότερο; Ότι έκανε ότι ήθελε αυτός. Ξενύχτια, εξωσυζυγικές σχέσεις, ψέματα. Αλλά εμένα έφτανε σε σημείο να με κλειδώνει στο σπίτι για μα μη βγω έξω και με δουν οι... κατά φαντασίαν αντίζηλοι του.
- Μ: Μα πώς γίνεται να 'χε μέσα του τα δύο άκρα; Ζήλια για σένα απ' τη μία και αδιαφορία, ξενύχτια και ό,τι άλλο φαντάζομαι από την άλλη;
- Α/Γ: Γίνεται και παραγίνεται! Όταν δεν αγαπάς και τον βλέπεις τον άλλον σαν ιδιοκτησία σου γίνεται... [το πρόσωπο της σκοτείνιασε ακόμα

περισσότερο]

- Μ: Θέλεις να μου πεις κάποιο περιστατικό που σε σημάδεψε περισσότερο απ' όλα;
- Α/Γ: Έκανα απόπειρα αυτοκτονίας... Χμμ... ναι, ξέρω, ήταν ωμό αυτό που είπα. Έκανα απόπειρα αυτοκτονίας. Ξέρεις γιατί; Τον αγαπούσα και δεν άντεχα να τον χάσω και ήλπιζα ότι με αυτό θα αλλάξει... Άλλαξε. Για δύο μέρες! [βάζει τα χέρια της και κρύβει το πρόσωπο της] Τη μεθεπόμενη ήρθε από τη δουλειά με νεύρα και του έφταιγαν όλα· πέταξε το φαγητό στα σκουπίδια, πήρε τα κορίτσια, πήγαν έξω για φαγητό· άρχισε να στρέφει τα παιδιά εναντίον μου. Τραγικό...
- Μ: Κινδύνευσε άλλη φορά η ζωή σας;
- Α/Γ: Κάποια νύχτα γυρνώντας σπίτι με χτύπησε τόσο πολύ... μετά έβαλε τα χέρια του στολαιμό μου κι αφού δεν μπόρεσε να με πνίξει, με έδειρε με τη ζώνη του παντελονιού του ώστε να μην μπορώ ν' ανασάνω. Έπαθα ασφυξία, είδα τη ζωή μου να περνάει μπροστά μου. Μελάνιασε ο λαιμός, το πρόσωπο μου. Μ' έσωσε η κόρη μου...
- Μ: Ήταν τρελός, ψυχασθενής; Τι;
- Α/Γ: Θεωρώ πως είχε πολλά συμπλέγματα και τα κουβαλούσε απ' το σπίτι του, από μικρός. Οι μανάδες... οι μανάδες που μεγαλώνουν αγόρια πρέπει να προσέχουν. Δεν γίνεται να συμπεριφέρονται σε μικρό αγόρι με διαφορετικό τρόπο απ' ό,τι στο κορίτσι!!! Το φορτώνουν με υποχρεώσεις, κατάλαβες; Ας πούμε, νομίζει ότι ο άνδρας υποχρεούται να είναι δυνατός, να μην κλαίει, να φέρνει χρήματα στο σπίτι, να τον υπηρετεί – γι' αυτούς του λόγους
- η γυναίκα. Λάθος! Ισότητα. Μία λέξη σωτηρία, μία λέξη που θα έσωζε πλήθος γυναικών απ' τον θάνατο...
- Μ: Πού είναι τώρα αυτός ο άνδρας; Ο άνδρας σου; Πώς σου !!!!
- Α/Γ: Έφυγε. Νωρίς. Δε ζει. Λίγο πριν πεθάνει μου εξομολογήθηκε ότι φεύγει και δεν πρόλαβε να μου δείξει πόσο με αγάπησε [Δακρύζει. Την αφήνω να ηρεμήσει]
- Μ: Τελικά... τι λες, σ' αγάπησε;
- Α/Γ: Η απάντηση είναι ολοφάνερη για μένα.
- Μ: ...
- Α/Γ: Όχι.
- Μ: Σ' ευχαριστώ που μου κατέθεσες την ψυχή σου, σ' ευχαριστώ γι' αυτό το σύντομο αλλά τόσο χρήσιμο μάθημα.
- Α/Γ: Πήγαινε τώρα να το δείξεις στα παιδιά. Και στους γονείς.. Εγώ σ' ευχαριστώ. Να προσέχεις!